

като двѣ и двѣ—четири, че не ще успѣешъ и не желяж да бѣдѣ причина да останѣтъ дѣцата ти сираци. Добрѣ, че конѣтъ ти е слѣпъ, а то какъвто си, до сега щѣше да си скокнажъ въ нѣкой трапъ заедно съ коня или щѣхъ да сѣ те прѣбили. Успокой се: твърдѣ е възможно Негово Височество да е заминѣлъ отъ София тази вечеръ на нѣкъдѣ—може би за Пловдивъ—и нашитѣ ще се прѣсторатъ, че сѣ имали нощни маневри, а утрѣ ще се намѣратъ въ котузката. Недѣй мисли, че Княза тѣй лесно ще забрави какво Му се е случило при излизанието отъ двореца, та да не потърси писмото; най-послѣ, братъ Му\*) ще Го подсѣти.

Между това, ний прѣвалихме вече Владайския проходъ подъ дѣжда, който никакъ непрѣстанъ; измокрени до кости и войници и офицери, едва се влачехме изъ разкаления до колѣни пѣтъ. Като се спуснахме въ коритото на Владайската рѣка, мракътъ още повече се сгѣсти и на единъ разкратъ нищо нemoжеше да се различи; Марковъ бѣ правъ, убѣждавайки ме да не прѣдприемамъ такъвъ рискуванъ маршъ прѣзъ тия ровини и трапища подъ такъва непрогледна нощъ; послѣдното негово прѣдположение бѣ правдоподобно, успоксихъ се и рѣшихъ да вървѣ на мѣстото си до край. . . . .

Въ 12<sup>1</sup>/<sub>2</sub> часа полка стигна подъ село Княжево и се установи на шосето срѣщу юнкерския лагеръ. Въ сѣщото врѣме бѣхъ изведени и юнкеритѣ отъ Военното на Н. В. училище въ пъл-

---

\*) Офицера, когото вѣстовоя е видѣлъ въ файтона при Княза, е билъ братъ, Му Н. В. Принцъ Францъ-Иосифъ.